

[Nør Christensen]

viklingsstøtte, så det tyder jo ikke ligefrem på den allerstørste rigdom.

Til sidst vil jeg sige, at der var engang en romersk politiker, der afsluttede alle sine taler med at sige: »For øvrigt mener jeg, at Karthago bør ødelægges«. Nu var han vistnok ret krigerisk anlagt, og for at undgå enhver misforståelse vil jeg gerne sige, at det er jeg absolut ikke. Men jeg overvejer rent faktisk i fremtiden at slutte mine taler med at sige: »For øvrigt mener jeg, at Vestjylland skal forkæles«.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Man kunne måske fristes til indledningsvis at blive i det litterære og minde om den franske forfatter og filosof Jean-Paul Sartre, som har sagt, at der er ét stort problem i denne verden, og det er, at de dumme er alt for skrækkelige og de kloge alt for let bringes i tvivl. Jeg skal ikke spinde en længere ende over det, men sige, at jeg vil forsøge at undlade at være alt for skrækkelig i det, jeg nu vil sige om sikring af vestkysten.

Det, jeg indledningsvis vil sige i øvrigt, er, at jeg synes, der er grund til at takke ministeren for redegørelsen. Der er grund til at takke de instanser, der har været involveret – og det er først og fremmest kystinspektoratet – i det store arbejde, der ligger i 3 meget omfattende rapporter om Limfjordstangerne, Thorsmindetangerne og Holmsland Klit, og det arbejde, som kystinspektoratet i øvrigt står for, og som jeg tror at vi, der har været med på en vestkystbesigtigelse i disse dage for et år siden, til fulde forstår er særdeles vanskelig – ikke bare dette at holde styr på og have overblik over, hvad der foregår, men også det at gøre sig de nødvendige forestillinger om, hvilke midler der skal bringes i anvendelse de forskellige steder for at forhindre nedbrydningen. Og det er som bekendt forskellige midler, alt efter hvilken type nedbrydning man er udsat for.

Det er slået fast i ministerens redegørelse – og det kan ministeren med god ret bygge på de nævnte rapporter – at en total standsning af kystnedbrydningen er nærmest uoverkommelig. Vi deler den opfattelse. Det er den af økonomiske grunde, men nok i særdeleshed af tekniske grunde. Det vil – tror jeg – skuffe os gang på gang, når vi tror, vi har sat ind med den mest effektive løsning, at vi allige-

vel oplever, at kysten bliver nedbrudt, nemlig på nye steder.

En af de ting, jeg lægger særlig mærke til, er, at ministeren noget håndfast – synes jeg – slår fast, at der ikke er mulighed for heller at satse på kun at tillade en 2 m's tilbagerykning. Jeg vil godt spørge ministeren, om han kan oplyse lidt mere om, hvorfor han ikke kan gå ind for den. Det er dyrt. Jeg spørger: hvor dyrt? Det koster for meget. Jeg spørger: hvad er for meget? For hvis man betragter synspunktet om 2 m's tilbagerykning som det maksimale, kan det nok for adskillige, vestjyder i særdeleshed, synes at være temmelig meget, og det er da også en gennemsnitsbetragtning. Men der er jo adskillige områder på vestkysten, hvor vi ikke må tillade en 2 m's årlig tilbagerykning.

Jeg har fuld forståelse for problematikken, og ministeren redegør, synes jeg, udmærket for, hvori problemerne består, i særdeleshed hvor de forskellige sikringsmetoder har deres begrænsning. En af de nyere ting, som jeg forstår der stadig på vestkysten er en del skepsis over for, men hvor det er kystinspektoratets opfattelse, at det er en god ting og i hvert fald i øjeblikket den mest brugbare ting, er kystfodring. Det er umiddelbart forståeligt – man kan trække på smilebåndet – at vi kører sand ud, og havet tager, vi kører noget mere sand ud, og havet bliver ved med at tage, hvad vi har kørt ud, men spørgsmålet er, om det ikke trods alt i den overgangs-fase, vi måske befinder os i, er den mest effektive form for kystsikring, der findes. Det er klart, at det ikke kan gælde ud for klinterne, og at det ikke kan gælde på andre strækninger, hvor der er tale om særlige forhold. Mange midler skal bringes i anvendelse.

Jeg deler den opfattelse og den prioritering, der ligger til grund for ministerens redegørelse punkt for punkt ned langs kysten for, hvor det er, problemerne er størst. Det er tangerne, det er Vrist-Langbjergslette-diget, og det er problemerne omkring Holmsland Klit, navnlig syd for Hvide Sande.

Det, jeg ville sige, er altså ikke møntet på en uenighed med ministeren om, hvor problemerne er, det er mere for at sige til ministeren, at jeg synes, hans ambitionsniveau er for lavt. Jeg synes, vi skal sætte målet lidt højere. Jeg synes, vi skal acceptere, at den tid er forbi, hvor den årlige udgift til kystsikring kan holdes omkring en halv snes millioner